Панова А. В.,
аспірант кафедри кримінального процесу та оперативно-розшукової діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНКИ ДОПУСТИМОСТІ ФАКТИЧНИХ ДАНИХ, ОТРИМАНИХ У РЕЗУЛЬТАТІ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ, ЯК ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Стаття присвячена питанням оцінки допустимості фактичних даних, отриманих у результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій, зокрема, в частині підстав, методів та законності обмеження прав і свобод особи, щодо якої здійснюється негласна діяльність. Автор досліджує особливості правової природи таких дій, а також розкриває проблемні питання, які виникають на практиці під час визнання доказами результатів негласних слідчих (розшукових) дій.

Ключові слова: *докази; оцінка доказів; допустимість; негласні слідчі (розшукові) дії.*

Статья посвящена вопросам оценки допустимости фактических данных, полученных в результате негласных следственных (розыскных) действий, в части оснований, методов и законности ограничения прав и свобод лица, в отношении котрого проводится негласная деятельность. Автор исследует особенности правовой природы таких действий, а также раскрывает проблемне вопросы, которые возникают на практике при признании доказательствами результатов негласных следственных (розыскных) действий.

Ключевые слова: *доказательства; оценка доказательств; допустимость; негласные следственные (розыскные) действия.*

Правова природа негласних слідчих (розшукових) дій (далі – НС(Р)Д), їх негласний характер, специфіка порядку отримання дозволу на їх проведення та їх здійснення і документування обумовлюють суттєві особливості оцінки відомостей, отриманих у їх результаті. Як свідчить правозастосовна практика, такі особливості оцінки викликають різні підходи до вирішення питання стосовно допустимості отриманих фактичних даних, що призводить до неоднакового застосування норм кримінального процесуального законодавства. Цим пояснюється необхідність окремого аналізу даного питання.

В науці кримінального процесу питання, які стосуються системи НС(Р)Д, їх правової природи, підстав та порядку проведення, а також використання отриманих результатів цих дій розглядалися у роботах В. Д. Берназа, О. Богатирьової,

О. М. Дроздова, А. П. Глушка, С. О. Гриненка, С. С. Кудінова, Є. Д. Лук'янчикова, Б. Є. Лук'янчикова, М. А. Погорецького, Д. Б. Сергєєвої, Є. Д. Скулиша, І. В. Строкова, С. Тагієва, Д. В. Філіна, С. Б. Фоміна, Р. М. Шехавцова та інших.

Метою статті є формулювання науково обґрунтованих висновків, щодо розв'язання проблемних питань, які стосуються оцінки допустимості фактичних даних, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д.

При використанні результатів НС(Р)Д у доказуванні, предметом оцінки виступають фактичні та правові підстави їх проведення, а також дотримання вимог закону стосовно порядку їх проведення фіксації результатів та особи, компетентної здійснювати конкретну дію. У зв'язку з цим у процесуальній літературі обґрунтовано зазначається, що оцінка допустимості результатів НС(Р)Д означає, що: 1) НС(Р)Д проведена уповноваженим суб'єктом (слідчим або оперативним підрозділом за дорученням слідчого чи прокурора); 2) у встановленому КПК та іншими нормативними актами (в тому числі відомчими інструкціями) порядку (отримано дозвіл слідчого судді, винесено відповідну постанову про проведення НС(Р)Д, визначеної у главі 21 КПК України); 3) під час її проведення використовувались способи, тактичні прийоми, що не порушують чинного законодавства; 4) під час її проведення дотримана процедура процесуального оформлення, визначена КПК України – складений протокол з дотриманням правил, визначених у ст. 104 КПК України та відповідних статтях глави 21 КПК України [1, с. 114].

Здійснення такої оцінки викликає суттєві складнощі, що, перш за все, пояснюється тим, що відомості про факт та методи проведення цих дій не підлягають розголошенню, за винятком випадків, передбачених КПК України.

Як правильно зазначається у науковій літературі, юридичні (правові) підстави проведення НС(Р)Д мають два аспекти – широкий та вузький. В широкому аспекті під правовою підставою слід розуміти наявність відповідних законодавчих норм, що регламентують (передбачають) можливість проведення тієї чи іншої процесуальної дії. У вузькому розумінні юридичною (правовою) підставою є відповідний процесуальний документ, складений згідно до встановлених законом вимог, що надає право відповідному суб'єкту здійснювати ту чи іншу процесуальну дію [2, с. 181].

Аналіз положень глави 21 КПК України дозволяє дійти висновку про те, що для проведення окремих видів НС(Р)Д передбачено різні правові підстави. Так, 1) контроль за вчиненням злочину (ст. 271 КПК України) проводиться винятково за постановою прокурора; 2) виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації (ст. 272 КПК України) здійснюється за постановою слідчого, погодженою з керівником органу досудового розслідування, або постановою прокурора; 3) інші види НС(Р)Д проводяться на підставі ухвали слідчого судді, ініційованої клопотанням слідчого, прокурора. До змісту кожного із вказаних процесуальних документів законом встановлюються певні вимоги.

При вирішенні питання допустимості фактичних даних, отриманих у результаті НС(Р)Д, крім зазначених процесуальних документів, що виступають правовою підставою для проведення цих дій, оцінці підлягає також доручення слідчого, прокурора на проведення НС(Р)Д уповноваженим оперативним підрозділом, передбаченим ч. 6 ст. 246 КПК України, що надається на підставі п. 3 ч. 1 ст. 40, п. 5 ч. 2 ст. 36 КПК України. Не будучи правовою підставою проведення НС(Р)Д, доручення, між тим, є умовою здійснення таких дій належним суб'єктом, а тому й має істотне значення при вирішенні питання допустимості доказів.

Сказане обумовлює необхідність акцентування на такому сегменті оцінки допустимості фактичних даних, отри-

маних у результаті проведення НС(Р)Д, як відповідності вимогам КПК України, зокрема, главі 21, клопотання, постанови, ухвали, які є належною правовою підставою проведення конкретної процесуальної дії. Утім, як свідчить правозастосовна практика, у більшості випадків ці процесуальні документи не надаються для ознайомлення учасникам кримінального провадження і суду, який розглядає кримінальну справу по суті, оскільки відповідно до положень Інструкції «Про організацію проведення НС(Р)Д та використання їх результатів у кримінальному провадженні», затвердженої Наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5 (далі – Інструкції), вказаним документам надається гриф секретності. Між тим, відсутність можливості ознайомлення зі змістом процесуальних документів, що виступають правовою підставою проведення НС(Р)Д, призводить до фактичної неможливості оцінки стороною захисту допустимості отриманих в їх результаті фактичних даних. У цьому контексті актуальним видається звернення до більш детального аналізу даного питання з урахуванням судової практики, яка не є одноманітною.

Згідно з п. 5.1. Інструкції постанова слідчого, прокурора про проведення негласних слідчих (розшукових) дій, клопотання про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії, ухвала слідчого судді про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії та додатки до нього, протокол про проведення негласних слідчих (розшукових) дій, які містять відомості про факт та методи проведення негласної слідчої (розшукової) дії, а також відомості, що дають змогу ідентифікувати особу, місце або річ, щодо якої проводиться або планується проведення такої дії, *розголошення яких створює загрозу національним інтересам та безпеці, підлягають засекречуванню* (виділено мною – А.П.). Також, до відомостей, які становлять державну таємницю, належать відомості про факт або методи проведення негласної слідчої (розшукової) дії, відомості, що дають змогу ідентифікувати особу, місце або річ, щодо якої проводиться чи планується проведення негласної слідчої (розшукової) дії, *розголошення яких створює загрозу національним інтересам і безпеці* (виділено мною – А.П.) [3].

Відповідно до узагальнення судової практики розгляду клопотань про дозвіл на проведення НС(Р)Д слідчим суддею, у разі, коли матеріали, що одержані у процесі здійснення НС(Р)Д та оперативних заходів приєднуються до кримінального провадження в якості доказів, голова апеляційного суду чи його заступник видає слідчому не ухвалу, яка була прийнята на здійснення НС(Р)Д або заходу, а довідку про те, що такий дозвіл судом надавався [4]. У зв'язку з цим, вважаємо за необхідне зазначити, що надання довідки підтверджує лише факт отримання органом досудового розслідування дозволу слідчого судді на проведення НС(Р)Д. Утім, здійснення оцінки допустимості отриманих фактичних даних, як зазначалося вище, передбачає необхідність ознайомлення із змістом такої ухвали та клопотання, яким вона була ініційована, зокрема, в частині (а) доведення законної мети їх проведення; (б) наявності для цього фактичних підстав; (в) проведення НС(Р)Д винятково того виду, на який було надано дозвіл, та (г) дотримання встановленого слідчим суддею строку її проведення.

Забезпечення такої можливості є гарантією справедливої процедури як компоненти права на справедливий суд, закріпленого ст. 6 КЗПЛ. Зважаючи на це, цілком правильною видається наступна правова позиція суду, сформульована в конкретному рішенні. Так, Апеляційний суд Київської області в ухвалі від 25.03. 2015 р. (справа № 366/899/14-к,

провадження № 11-кп/780/330/15) встановив, що судом першої інстанції з матеріалів провадження та пояснень свідків, допитаних як безпосередньо у судовому засіданні, так і в режимі відео конференції, встановлено, що працівниками оперативного підрозділу була проведена негласна слідча дія – контроль за вчиненням злочину у формі оперативної закупки, про що були складені відповідні протоколи, відео, які надані суду як докази на підтвердження вчинення обвинуваченим злочину, передбаченого ч. 2 ст. 307 КК України. Однак, як вбачається з матеріалів провадження, стороною обвинувачення не були надані суду будь-які дані, які б свідчили про те, що негласна слідча дія, а саме контроль за вчиненням злочину у формі оперативної закупки, здійснювалася на підставі постанови прокурора.

Ненадання постанови прокурора про здійснення негласної слідчої дії – контролю за вчиненням злочину у формі оперативної закупки позбавило суд першої інстанції можливості перевірити правомірність дій працівників оперативного підрозділу та свідка, оскільки неможливо перевірити коли і ким була винесена постанова та у якому кримінальному провадженні (його найменування та реєстраційний номер; правову кваліфікацію злочину із зазначенням статті (частини статті) КК України); відносно якої особи проводитиметься негласна слідча дія; початок, тривалість і мету негласної слідчої дії; відомості про особу (осіб), яка буде проводити негласну слідчу дію; обґрунтування прийнятої постанови, у тому числі обґрунтування неможливості отримання відомостей про злочин та особу, яка його вчинила, в інший спосіб; вказівку на вид негласної слідчої (розшукової) дії, що проводиться. Також неможливо перевірити чи були викладені у постанові обставини, які свідчать про відсутність під час НС(Р)Д провокування особи на вчинення злочину. Апеляційний суд вказав, що посилання прокурора на секретність зазначеного документа є безпідставними. Після завершення проведення негласних слідчих (розшукових) дій грифи секретності МНІ щодо їх проведення підлягають розсекреченню на підставі рішення прокурора, який здійснює повноваження прокурора в конкретному кримінальному провадженні у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, з урахуванням обставин кримінального провадження та необхідності використання матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій як доказів після проведення таких дій, у випадку, якщо витік зазначених відомостей *не завдасть шкоди національній безпеці України* (виділено мною – А.П.). Таке рішення оформлюється постановою прокурора, який здійснює повноваження прокурора в конкретному кримінальному провадженні у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, що погоджується керівником прокуратури (п. 5.9. Інструкції).

Суд вказав, що постанова прокурора про проведення негласної слідчої дії – контролю за вчиненням злочину у формі оперативної закупки, як зазначила сторона обвинувачення, *не містила будь-яких відомостей, що могли б завдати шкоди національній безпеці України* (виділено мною – А.П.). Належним чином дослідивши, проаналізувавши та оцінивши надані докази відповідно до вимог ст. 94 КПК України, суд першої інстанції обґрунтовано дійшов висновку, що зазначені докази не підтверджують факт збуту обвинуваченою наркотичних засобів та не можуть бути покладені в основу обвинувального вироку. Інші докази, на які посилається сторона обвинувачення, є похідними від цих, і не можуть служити доказом винуватості обвинуваченої по справі. Зокрема, висновки судово-хімічних експертиз підтверджують лише факт того, що вилучена в ході розслідування речовина – є наркотичною речовиною. Отже, суд апеляційної інстанції залишив без задоволення скаргу прокурора, зазначивши, що обвинуваль-

ний вирок місцевого суду відповідає вимогам ст. 374 КПК України, є законним, обґрунтованим і вмотивованим [5].

Наведений приклад із судової практики демонструє концептуальну позицію суду щодо необхідності розсекречування процесуальних документів, які були правовою підставою для проведення НС(Р)Д, і надання їх для ознайомлення стороні захисту і суду з метою забезпечення можливості оцінки допустимості отриманих фактичних даних як доказів. Ця позиція поділяється і в науці кримінального процесу та видається цілком обґрунтованою [6, с. 236].

Буквальне тлумачення положень вищевказаної Інструкції та глави 21 КПК України дає підстави дійти висновку про те, що у випадках, коли розсекречування матеріалів НС(Р)Д не створює загрози національним інтересам і безпеці України, сторона обвинувачення зобов'язана надати їх учасникам кримінального провадження і суду для ознайомлення з метою забезпечення реальної можливості оцінки допустимості фактичних даних, отриманих у їх результаті, як доказів.

Аналізуючи проблемні питання оцінки допустимості фактичних даних, отриманих у результаті НС(Р)Д, вважаємо доцільним зупинитися ще на одному, яке, як свідчить правозастосовна практика, також вирішується неоднаково. Йдеться про можливість визнання допустимими доказів вчинення злочину невеликої або середньої тяжкості, отриманих за результатами проведення НС(Р)Д у кримінальному провадженні, зареєстрованому за фактом вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину. Так, на практиці найбільш поширеними є випадки внесення слідчим та прокурором даних до ЄРДР про вчинення службовою особою злочину, передбаченого ч. 3 ст. 368 КК України з кваліфікуючою ознакою вимагання неправомірної вигоди за наявності очевидних ознак переслідування тією особою, яка надає таку вигоду, неправомірного інтересу. В подальшому на підставі дозволу слідчого судді проводяться НС(Р)Д, збираються докази вчинення злочину, в результаті чого дії підозрюваного перекваліфіковуються на ч. 1 ст. 368 КК України, яка передбачає відповідальність за вчинення злочину середньої тяжкості.

Для вирішення вказаного питання доцільно звернутися до п. 17 постанови ВСУ № 5 від 24. 02. 2002 р. «Про судову практику у справах про хабарництво», відповідно до якого вимаганням хабара визнається його вимагання службовою особою з погрозою вчинення або не вчинення з використанням влади чи службового становища дій, які можуть заподіяти шкоду правам чи законним інтересам того, хто дає хабар, або умисне створення нею умов, за яких особа вимушена дати хабар з метою запобігання шкідливим наслідкам щодо своїх прав і законних інтересів [7]. Таким чином, в даному випадку наявність ознак вимагання буде мати місце лише при можливості заподіяння шкоди законним інтересам хабародавця. А отже, якщо на момент внесення відомостей до ЄРДР наявність такої можливості виключалась, то кваліфікація діяння за ч. 3 ст. 368 КК України не відповідає вимогам закону. З огляду на це, вважаємо, що фактичні дані, які були отримані у зв'язку з помилковою кваліфікацією, не можуть бути покладені до основи обвинувачення у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 368 КК України.

Наведена конкретна процесуальна ситуація дозволяє перейти від емпіричного рівня пізнавальної діяльності (що відповідає вивченню правозастосовної практики) до її теоретичного рівня і формулювання певного науково обґрунтованого висновку наступного характеру – якщо на момент проведення НС(Р)Д існували достатні підстави для обґрунтованого припущення щодо вчинення особою діяння, яке кваліфікується відповідно до закону про кримінальну відповідальність як тяжкий або особливо тяжкий злочин, а при проведенні подальшого досудового розслідування кваліфікацію було змінено на таку, що передбачає відповідальність

за злочин середньої тяжкості, то фактичні дані, отримані в результаті проведення НС(Р)Д, можуть бути допустимими доказами в даному кримінальному провадженні. Якщо ж на момент проведення НС(Р)Д вказані достатні підстави для кваліфікації діяння як тяжкого чи особливо тяжкого злочину не існували (тобто, кваліфікація була помилковою або свідомо «завищеною»), отримані в їх результаті фактичні дані не можуть бути визнані допустимими доказами.

Положення ч. 2 ст. 246 КПК України стосовно проведення вказаних у ній НС(Р)Д виключно у кримінальному провадженні щодо тяжких або особливо тяжких злочинів суттєво обмежує пізнавальні можливості слідчого при розслідуванні злочинів невеликої та середньої тяжкості. Саме цим, власне, й обумовлена вищевказана проблема. У зв'язку з цим фахівцями пропонується інший шлях її вирішення. Так, наприклад, І. Ф. Струк зазначає, що ця ситуація свідчить про необхідність внесення змін до КПК України щодо розширення переліку проваджень, під час розслідування яких допускається проведення НС(Р)Д, незалежно від ступеня тяжкості, зокрема, корупційних злочинів, перелік котрих наведено у примітці до ст. 45 КК України, та кіберзлочинів, передбачених розділом 16 КК України, які належать до злочинів невеликої та середньої тяжкості, що фактично унеможливлює належне їх розслідування [8, с. 132–140]. До того ж вчений вказує, що відповідно до кримінального процесуального законодавства Грузії, Латвії та Австрії проведення негласних заходів не пов'язане зі ступенем тяжкості злочину. З такою позицією можна погодитися лише частково, адже втручання до сфери прав людини, особливо конституційних, яке здійснюється при проведенні НС(Р)Д, має бути пропорційним тій шкоді, яка завдана злочином особі, суспільству та державі, що прямо випливає із змісту принципу пропорційності як компоненти верховенства права.

Вищерозглянуті проблеми чинного правового регулювання та правозастосування мають загальний характер і стосуються оцінки допустимості фактичних даних, отриманих в результаті будь-яких НС(Р)Д. Водночас варто відзначити, що специфічний характер цих дій, що обумовлений їх негласним характером і поєднанням з обмеженням конституційних прав людини, обумовлює й певні істотні особливості технології проведення цих дій, окремі аспекти якої також відіграють важливе значення при вирішенні питання допустимості доказів.

Йдеться, зокрема, про проведення у багатьох випадках не окремих негласних слідчих (розшукових) дій, а їх комплексу, оскільки саме у такий спосіб можливо вирішити ті завдання, які виникають під час досудового розслідування на даному його етапі. Наприклад, з метою документування злочинів, пов'язаних із незаконним обігом наркотичних або психотропних засобів, як правило, необхідно одночасно проводити комплекс таких НС(Р)Д – контроль за вчиненням злочину у формі спеціального слідчого експерименту (ст. 271 КПК України), аудіо-, відеоконтроль особи (ст. 260 КПК України), спостереження за особою, річчю або місцем (ст. 269 КПК України), зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж (ст. 263 КПК України). Отримання у кримінальному провадженні, що здійснюється у зв'язку із розслідуванням вказаних злочинів, фактичних даних щодо розмови особи з іншою особою, яке здійснене під час проведення, наприклад, контролю за вчиненням злочину, проте за відсутності ухвали слідчого судді на аудіоконтроль особи, виключає допустимість таких фактичних даних як доказів.

На особливу увагу в контексті розгляду даної проблеми заслуговує і питання застосування ст. 267, 269, 270 КПК України. У зв'язку з цим слід звернути увагу на те, що стаття 269 КПК України унормовує проведення такої НС(Р)Д як спостереження за особою, річчю або

місцем, яке може здійснюватися винятково у публічно доступних місцях. Аудіо-, відео контроль місця згідно до ст. 270 КПК України також здійснюється лише у публічно доступному місці. Тому, якщо під час досудового розслідування виникає необхідність у проведенні аудіо-, відео контролю в публічно недоступному місці, то застосовується комплекс таких НС(Р)Д як обстеження публічно недоступного місця шляхом таємного проникнення, у тому числі з використанням технічних засобів, з метою встановлення технічних засобів аудіо-, відео контролю особи (п. 5 ч. 1 ст. 267 КПК України) та аудіо-, відео контроль особи (ст. 260 КПК України). Відповідно до ч. 2 ст. 267 КПК України публічно недоступним є місце, до якого неможливо увійти або в якому неможливо перебувати на правових підставах без отримання на це згоди власника, користувача або уповноважених ними осіб. Тлумачення цієї правової норми, як свідчить правозастосовна практика, викликає певні складнощі у тих випадках, коли йдеться про приміщення лікарні; підприємства, установи, організації, прохід до яких пов'язаний із необхідністю пред'являти певні документи тощо. Між тим, правильне вирішення даного питання має вирішальне значення для вибору тієї НС(Р)Д, яку необхідно провести в кожному конкретному випадку, а відтак – прямо позначається на подальшому вирішенні питання допустимості отриманих у її результаті фактичних даних.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Негласні слідчі (розшукові) дії та використання результатів оперативно-розшукової діяльності у кримінальному провадженні: навчально-практичний посібник / С. С. Кудінов, Р. М. Шехавцов, О. М. Дроздов, С. О. Гриненко. – 2-е видання, розширене і доповнене. – Харків: Оберіг, 2015. – 422 с.

2. *Сергєєва Д. Б.* Проблемні питання постановлення ухвали про проведення негласних слідчих (розшукових) дій / Д. Б. Сергєєва. // Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія». – 2014. – № 1. – С. 177–186.

3. Про затвердження Зводу відомостей, що становлять державну таємницю: Наказ Служби Безпеки України від 12.08.2005 р. № 440 // Офіційний вісник України. – 2005. – № 34. – Ст. 2089.

4. Узагальнення судової практики розгляду клопотань про дозвіл на проведення негласних слідчих (розшукових) дій слідчим суддею: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://kia.court.gov.ua/sud2690/uzah/2/.

5. Ухвала Апеляційного суду Київської області від 25.03.2015 р.: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://reyestr.court.gov.ua/Review/43338292.

6. *Філін Д. В.* Негласні слідчі (розшукові) дії у системі засобів доказування у кримінальному провадженні / Д. В. Філін // Правове забезпечення оперативно-службової діяльності: актуальні проблеми та шляхи їх вирішення: матеріали постійно діючого наук. – практ. семінару, м. Харків, 29 трав 2015 р. / редкол.: С. Кучерина (голов. ред.) та ін. – Х.: Право, 2015. – Вип. 6. – 343 с.

7. *Струк І. Ф.* Окремі питання допустимості і оцінювання судом доказів, отриманих під час негласних слідчих (розшукових) дій / І. Ф. Струк // Досудове розслідування: актуальні проблеми та шляхи їх вирішення: матеріали постійно діючого науково-практичного семінару, 27 лист. 2015 р. / редкол.: С. Є. Кучерина (голов. ред.), В. В. Фєдосєєв (заст. голов. ред.) та ін. – Х.: Право, 2015. – Вип. № 7. – 344 с.

Panova A. Problem issues of the evaluation of the admissibility of evidence obtained from conducting covert investigative (search) actions in criminal proceedings.

The article is devoted to the problem issues of the evaluation of the admissibility of evidence obtained from conducting covert investigative (search) actions, particularly as regards the grounds, methods and legitimacy restriction of rights and freedoms of an individual, against whom an undeclared activities are carried out. The author examines the peculiarities of the legal nature of such acts and reveals the issues that arise in practice in recognizing evidence of the results of covert investigative (search) actions.

The article focuses on problem issues of the application of the CPC code of Ukraine, in particular, Chapter 21, which defines the system and procedures of covert investigative (search) actions.

The features of evaluation of the admissibility of results of covert investigative (search) actions are examined by using the examples of certain judgments and procedural situations. Attention is drawn to the issue of procedural declassification of documents that are the basis for the covert investigative (search) actions and provide for review of the defense and the court, which is important for assessing obtaining evidence. Also, the problem of the admissibility of evidence of the crime of minor or medium gravity received from the results of the covert investigative (search) actions in criminal proceedings, registered the fact of committing grave or especially grave crime are considered. Technology features of some secret investigative (search) actions, which, in particular, are in need for complex following several decisions of the investigating judge and the prosecutor`s resolution, which are legal grounds for their conduct.

Keywords: *evidence, evaluation of evidence, admissibility, covert investigative (search) actions.*

Стаття надійшла до редакції журналу 22.12.2015 р.